

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Divíškovou ve věci

žalobkyně: **Zuzana Novotná**, narozená 1. 5. 1952
bytem Plzeňská 77, 261 01 Příbram I
zastoupená advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

- 1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ: 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „SPÚ“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to
- parc. č. 446/10, v k. ú. Hlemýždí, obec Brniště,
  - parc. č. 1261/10, v k. ú. Cvikov, obec Cvikov,
  - parc. č. 99/1, v k. ú. Stvolínecké Petrovice, obec Stvolínky,
  - parc. č. 1376, v k. ú. Stvolínky, obec Stvolínky,

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Urbanová.

- parc. č. 370/5, v k. ú. Vrchovany, obec Vrchovany a
- parc. č. 232/3 v k. ú. Vrchovany, obec Vrchovany.

Žalobkyně, Zuzana Novotná, r. č. 525501/220, trvale bytem Plzeňská 77, 261 01 Příbram I, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě.

2) Žalobkyně má na základě Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1171/99 ze dne 26.5.1999, č.j. PÚ 1172/99 ze dne 26.5.1999, ve znění oznámení o opravě písarské chyby č.j. PÚ 1172/99 ze dne 25.6.1999, č.j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24.11.1999, č.j. PÚ 208/00 ze dne 13.10.2000, č.j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23.3.2001, č.j. PÚ 933/02 ze dne 28.5.2002, Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28.11.2003, č.j. PÚ 292/91 ze dne 1.4.2004, č.j. PÚ 292/91/1 ze dne 26.8.2008, č.j. PÚ 292/91/4 ze dne 13.8.2010, č.j. PÚ 292/91/6 ze dne 24.7.2012, č.j. PÚ 292/91/8 ze dne 26.7.2012, Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 292/91/11 ze dne 25.9.2013, č.j. PÚ 292/91/12 ze dne 29.10.2013, č.j. PÚ 292/91/16 ze dne 13.4.2016, č.j. PÚ 292/91/17 ze dne 13.4.2016, č.j. PÚ 292/91/18 ze dne 18.4.2016, č.j. PÚ 292/91/19 ze dne 19.4.2016, č.j. PÚ 292/91/20 ze dne 27.4.2016, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobkyně v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

3) Žalovaná k uspokojení nároku žalobkyně na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobkyni tyto pozemky:

- parc. č. 446/10, v k. ú. Hlemýždí, obec Brniště,
  - parc. č. 1261/10, v k. ú. Cvikov, obec Cvikov,
  - parc. č. 99/1, v k. ú. Stvolínecké Petrovice, obec Stvolínky,
  - parc. č. 1376, v k. ú. Stvolínky, obec Stvolínky,
  - parc. č. 370/5, v k. ú. Vrchovany, obec Vrchovany a
  - parc. č. 232/3 v k. ú. Vrchovany, obec Vrchovany,
- a žalobkyně tyto pozemky do svého vlastnictví přijímá.

II. Řízení se zastavuje v části nároku žalobkyně na uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu p. č. 400/12 v k.ú. Luka, obec Luka ve znění dle výroku I.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 110 689 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Marka Hlaváče, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala, aby soud nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu náhradních pozemků ve vlastnictví státu, a to parc. č. 446/10, v k. ú. Hlemýždí, obec Brniště, parc. č. 1261/10, v k. ú. Cvikov, obec Cvikov, parc. č. 99/1, v k. ú. Stvolínecké Petrovice, obec Stvolínky, parc. č. 1376, v k. ú. Stvolínky, obec Stvolínky, parc. č. 370/5, v k. ú. Vrchovany, obec Vrchovany a parc. č. 232/3 v k. ú. Vrchovany, obec Vrchovany, parc. č. 400/12 v k.ú. Luka. Žalobkyně uvedla, že je oprávněnou osobou k uplatňování

restitučních nároků, po zemřelé Věře Váchové. Vzhledem k tomu, že Věře Váchové nebyly vydány pozemky v restituci, má žalobkyně nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům. O vydání tzv. náhradních pozemků usilovala dlouhou dobu právní předchůdkyně žalobkyně a nyní i žalobkyně sama. Žalobkyně má za to, že splnila předpoklady pro vydání tzv. náhradních pozemků, neboť na území hl.m. Prahy nejsou ve veřejné nabídce žádné adekvátní pozemky, poslední nabídky byly svou povahou pro žalobkyni nepřijatelné a omezeného rozsahu. Žalobkyně dále odkázala na nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 125/10 a doplnila, že má nárok domáhat se pozemků, které budou svou kvalitou, polohou i velikostí odpovídat nevydaným pozemkům. Postup žalované je liknavý a svévolný, když v součtu pozemků nabízených ve veřejné nabídce na území hl. m. Prahy nemůže být uspokojen nárok ani jednoho restituente. Dlkále namítla, že žalovaná nesprávně stanovila ceny původních pozemků, jako pozemků zemědělských. Pozemky žalované byly vykupovány pro výstavbu, která byla následně realizována. Cena odňatých pozemků byla stanovena ve znaleckém posudku znalce doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., který ocenil restituční nároky na částku 38 386 960 Kč. Žalobkyni náleží 1/2 z této celkové částky, tj. 19 193 480 Kč. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 1189/2010, 28 Cdo 3689/2015 a 28 Cdo 127/2012. Žalobkyně požádala žalovanou o zaevidování tohoto restitučního nároku a požádala o nabídku odpovídajících pozemků, což žalovaná odmítla. Žalobkyně si proto vybrala náhradní pozemky, které jsou předmětem této žaloby.

2. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobu považuje za nedůvodnou, nároky žalobkyně neuznává. Především nebyly splněny zcela výjimečné podmínky umožňující získání náhradního pozemku mimo zákonný proces veřejných nabídek pro absence liknavosti a svévole na žalované straně a zejména z tohoto důvodu, že restituční nárok žalobkyně na převod náhradních pozemků byl již uspokojen. Část pozemků nebyla vydána, protože byly zastaveny ke dni 24. 6. 1991 a za ně se žalobkyni dostalo adekvátních náhradních pozemků. Pokud jde o délku správního řízení, nelze liknavý postup žalované do 13. 10. 2015 dovozovat, protože k tomuto datu ani nárok na převod náhradního pozemku ani nevznikl. O všech pozemcích bylo rozhodnuto v roce 2017. Je třeba i přihlédnout k tomu, že spis rodiny žalobkyně je velmi rozsáhlý. Dále poukázala na množství dohod o vydání odňatých pozemků, množství rozhodnutí o vydání pozemků a množství správních žalob. Žalovaná dále trvá na ocenění nevydaných pozemků v celkové výši 1 135 417 Kč. Žalobkyni již bylo plněno na základě rozhodnutí několika soudů v celkové výši ke dni sepisu vyjádření 3 157 583,90 Kč. Tímto žalovaná považuje restituční nároky žalobkyně za plně uspokojené. Dále poukázala na absence dlouhodobé marné snahy žalobkyně, která se mnoho let neúčastnila žádných veřejných nabídek pozemků, kdy pasivitu oprávněné osoby nelze klást k tíži žalovanému, pokud nebyla způsobena jeho nekorektním postupem.
3. *Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.*
4. *Podle § 14 odst. 1 zákona o půdě je stanoveno, že oprávněné osobě náleží nábrada za pozemek, který podle tohoto zákona se nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek. Podle § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se nábrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.*
5. *Podle § 11a odst. 13 zákona o půdě cena pozemku uvedená ve veřejné nabídce se stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků ve znění vyhlášky 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavení budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí, stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku mimo odstavce 11.*

6. Podle § 11a odst. 2 zákona o půdě veřejně nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů. Ustanovení § 11a se pro postup při převodu jiného pozemku použije obdobně.
7. Podle § 6 zákona č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu (dále jen „zákon o SPÚ“), podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět
- zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto
  - zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby ke zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1. převáděných podle § 3 odst. 4, § 7 nebo § 10 odst. 1,2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3 převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebo. již využitých ke zřízení technické infrastruktury ; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování,
  - zemědělské pozemky určené podle schváleného návrhu pozemkové úpravy pro výstavbu polních cest a na provedení technických, vodobospodářských a ekologických opatření,
  - majetek, o jehož převodu na jiné osoby bylo rozhodnuto podle jiného právního předpisu, e) zemědělské pozemky ve vojenských újezdech, f) zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a v prvních a druhých zónách národních parků, g) pozemky tvořící rezervu státních pozemků podle § 3 odst. 1 písm. b) s výjimkou nakládání podle § 3 odst. 4.
8. Žalobkyně doložila svou aktivní legitimaci. Z níže uvedených listinných důkazů vyplývá, že oprávněnou osobou k uplatnění restitučních nároků, které jsou předmětem tohoto řízení, byla matka žalobkyně Věra Váchová, narozena 18. 6. 1931, která zemřela dne 17. 5. 2015. Matka uplatnila svůj restituční nárok dne 18. 12. 1991 a v roce 1993 požádala o poskytnutí náhradních pozemků. Z usnesení Okresního soudu v Příbrami č.j. 25 D 608/2015-338 bylo zjištěno, dědictví nabyta v plném rozsahu pozůstalá dcera Zuzana Novotná, narozena 1. 5. 1952. Usnesení nabylo právní moci dne 2. 11. 2015. Žalobkyně je tedy právní nástupkyní původní oprávněné osoby.
9. Žalobkyně předložila následující listinné důkazy ke skutkovému tvrzení, že část odňatých pozemků nebyla vydána. Dle rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, č.j. PÚ 1172/99 ze dne 26.5.1999, ve znění oznámení Pozemkového úřadu Magistrátu hl.m. Prahy o opravě písařské chyby, rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1172/99 ze dne 25.6.1999 a č.j. 1172/99/2 ze dne 24.11.1999 právní předchůdkyni žalobkyně a Ing. Hlaváčovi nebyly vydány pozemky parc.č. 736, 616, 618, 623, 906, 836, 838, 858 a 863, a část pozemku parc.č. 867, to vše v k.ú. Malešice. Podle rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 208/00 ze dne 13.10.2000 jim nebyla vydána část pozemku parc.č. 752 v k.ú. Malešice, dle rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23.3.2001 nebyla vydána část pozemku parc.č. 747 a 752 v k.ú. Malešice, rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 933/02 ze dne 28.5.2002, nebyla vydána část pozemku parc.č. 751 v k.ú. Malešice, rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28.11.2003 zůstaly nevydány části pozemků parc.č. 864, 865, 870, 871 a 872 v k.ú. Malešice, rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004 nebyly vydány části pozemků parc.č.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Urbanová.

864, 865, 870, 871, a 872 v k.ú. Malešice, rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 292/91/1 ze dne 26.8.2008, nebyly vydány pozemky parc.č. 752/1, 752/8, 752/48 a 752/49 v k.ú. Malešice, podle rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 292/91/4 ze dne 13.8.2010 nebyla vydána část pozemku parc.č. 675 v k.ú. Malešice, rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 292/91/6 ze dne 24.7.2012 a č.j. PÚ 292/91/8 ze dne 26.7.2012 nebyly vydány části pozemků parc.č. 747, 751, a 864, 865, 870, 871 a 872 v k.ú. Malešice, nakonec rozhodnutím – Krajského pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 292/91/11 ze dne 25.9.2013 a č.j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, nebyly vydány části pozemků parc.č. 694 a 695 v k.ú. Malešice č

10. Z výměru Ústředního národního výboru ze dne 6. 5. 1952 zn. 6243-XI/17-49-IX o výkupu půdy bylo zjištěno, že stát vykupuje pozemky č. k. 221, 222 223, 616, 617, 623, 675, 694, 724, 727, 736, 747, 749, 750, 752, 757, 858, 863, 864, 871, 906, 347, 706, 763, 836, 751 jedna id. $\frac{1}{2}$, 143 1 id. $\frac{1}{2}$ 865, 891 jedna id. $\frac{1}{2}$ v k.ú. Malešice od Zdeňky Hlaváčové podíl $\frac{1}{2}$, Věry Hlaváčové podíl $\frac{1}{4}$ a Zdeňka Hlaváčova podíl $\frac{1}{4}$ pozemků. Z výměru Ústředního národního výboru města Prahy ze dne 30. 4. 1954 zn. 613-2-54-496/Poz. Ref. A opravného rozhodnutí ÚNV hl. m Prahy zn. Ev – 108-560-54-1292-Poz. Ref. Z 5. 11.1954 bylo zjištěno, že stát vykupuje v v rozhodnutí uvedené výměry pozemků ve vlastnictví shora uvedených osob. k.ú. Malešice. Předmětné pozemky byly označeny jako role. Z rozhodnutí ONV v Praze 10 ze dne 22. 1. 1969 bylo zjištěno, že na stát přešlo vlastnické právo k pozemku dle PK č 752, pozemek byl vyvlastněn za účelem průmyslové výstavby a komunikace. O část těchto pozemků požádala žádostí o přiděl pozemků ze dne 6. 11. 1957 Správa zemědělství a lesního hospodářství a žádostí o přiděl ze dne 7. 12. 1957 Státní plemenářský statek. Z usnesení o povolení zápisu pozemku ze dne 8. 3. 1958 vyplývá, že odebírané pozemky byly označeny jako role (tj. nyní pole) a vlastnické právo bylo převedeno na Československý stát, Státní plemenářský statek v Xaverově. Z návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958 vyplývá, že rada ÚNV schválila předložení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města. Z tohoto návrhu dále vyplývá, že oblast Strašnic a Malešic byla rozestavěna podle plánu státní regulační komise z r. 1938, která byla platným regulačním plánem. Důvodem nového návrhu byl plán provést koncentrovanější, vyšší zástavbu. Z přípisu rady Obvodního národního výboru v Praze 10 ze dne 25. 4. 1960, který je přílohou znaleckého posudku č. 2345/04/2017 vyplývá, že hospodářský odbor rady ONV vyčlenil pozemek parc. č. 749/1, 751/1, 752/1 v k. ú. Malešice ze zemědělské výroby za účelem výstavby autoopravářské provozovny.
11. Zprávou institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy nazvané „Sdělení k funkčnímu využití pozemků v k.ú. Malešice k datům jejich převodu na stát 6. 5. 1952 a 30. 4. 1954“ ze dne 9. 2. 2017 (č.l. 101 spisu) bylo prokázáno, že v době odnětí pozemků existovali dva přehledné regulační a zastavovací plány, které se dotýkaly předmětných pozemků, přičemž ten, který je označen Inv. č. SRK000412 byl rozhodnutím Ministerstva veřejných prací ze dne 18. 1. 1938 potvrzen. Soud tedy považuje za prokázáný stavební charakter PK parc. č. 747, 749, 751 v k. ú. Malešice.
12. Žalovaná soudu předložila znalecké posudky k ocenění hodnoty nevydaných nemovitostí, ze kterých je zřejmé, že znalci nevycházeli z územně plánovací dokumentace z r. 1938 platné v době převodu pozemků na stát, jak je z jednotlivých posudků zřejmé. Znaleckými posudky ze dne 4. 4. 2017 č. 3167/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3155/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3158/2017, ze dne 18. 10. 2016 č. 9419-339-2016, ze dne 4. 4. 2017 č. 3159/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3153/2017 ze dne 4. 4. 2017 č. 3154/2017, ze dne 1. 11. 2008 č. 1221-101-02/2008, ze dne 4. 4. 2017 č. 3163/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3162/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3156/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3161/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3157/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3165/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3166/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3164/2017, ze dne 4. 4. 2017 č. 3160/2017 byla oceněna hodnota jednotlivých nevydaných pozemků v rozsahu nároku žalobkyně částkou 567.710,30 Kč.

13. Žalobkyně předložila znalecký posudek Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. ze dne 30. 1. 2017 č. 2345/04/2017 ze kterého bylo zjištěno, že znalec ocenil nevydané pozemky podle platného cenového předpisu ke zpětnému datu 24. 6. 1991, dle stavu ke dni vyvlastnění. Pozemky byly oceněny na základě jejich začlení do regulačního a zastavovacího plánu pro k.ú. Malešice a Strašnice. Celková cena za nevydané pozemky činí částku 38 386 960 Kč.
14. Z dodatku ke znaleckému posudku č.zn. den.: 2345/05/2017 vypracovanými Doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc bylo zjištěno, že území určená k zastavění komunikacemi v regulačních plánech vyhotovených v letech 1938 byly plochy určené k zastavění, a proto v rámci ocenění jsou považovány jako plochy určené k zastavění. Na straně 3 dodatku č. 2 je uvedeno, že pozemky PK 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906, vše v k.ú. Malešice byly v posudku oceněny podle jejich zařazení do státního regulačního a zastavovacího plánu, kde jsou parcely zakresleny do mapy plánu a ze zákresů je patrné zařazení do jednotlivých funkčních ploch určujících je částečně k zastavění a částečně nikoli k zastavění. Dále popsal postup výpočtu jednotlivých ploch dle softwaru AutoCAD.
15. Soud měl k dispozici rozsudek Okresního soudu v Mělníku č. j. 10 C 20/2020-224 ze dne 23. 7. 2020, který nabyl právní moci ke dni 15. 3. 2021. Z rozsudku bylo zjištěno, že soud rovněž doplnil dokazování výsledkem znalce Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., který uvedl, že pokud má uvést, z jakého důvodu dovedl stavební povahu pozemků tak, jak již uvedl ve znaleckém posudku a v následných doplňcích, tak vycházel z toho, jakou povahu pozemky měly k datu vyvlastnění, a že k datu vyvlastnění existoval v hlavním městě Praze regulační plán. Ještě před 2. světovou válkou došlo k částečnému schválení tohoto regulačního plánu. Některé části regulačního plánu schváleny nebyly, i když byly řádně vyvěšeny. V roce 1950 vyšlo nařízení č. 51 o územním plánování obcí, které v § 14 odst. 2 stanovilo, že upravitel plány, které v počáteční den účinnosti tohoto nařízení ještě nebyly schváleny podle dosavadních předpisů, se předloží krajskému národnímu výboru, který může určit, aby byly projednány jako směrné nebo podrobné plány. Tedy pokud směrné regulační plány byly řádně vyvěšeny a následně nebyly schváleny, může ONV vycházet z toho, že jsou schválené a platné. V daném případě ÚNV Hl. m. Prahy prohlásil, že tyto regulační plány bere za schválené a platné a nadále podle nich postupoval. Při zpracování posudků jsem se snažil dohledat informace k tomuto rozhodnutí ÚNV Hl. m. Prahy a skutečně ho dohledal, byť ho momentálně nemá k dispozici (a následně se mu ho ani ve lhůtě stanovené soudem dohledat nepodařilo).
16. Předžalobní výzvou z 6. 8. 2015 žalobkyně spolu s dalšími oprávněnými osobami vyzvala žalovanou k vypořádání svých nároků a předložení dostatečné nabídky pozemků. Současně byla žalovaná vyzvána k přecenění nároků s ohledem na znalecký posudek doc. Rysky, vypracovaným na žádost žalobkyně. Žalobkyně dopisem řediteli SPÚ ze dne 16. 2. 2016 požádala o urychlené vyřízení celé věci a o sdělení, kdy jí budou nabídnuty adekvátní a dostačující náhradní pozemky.
17. Jak je shora uvedeno je prokázáno, že žalobkyně je osobou oprávněnou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o půdě. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (28 Cdo 155/2016, 28 Cdo 837/2017, 28 Cdo 1117/2015) a Ústavního soudu ČR (např. III. ÚS 495/02, Pl. ÚS 495/05) má tato oprávněná osoba zcela výjimečně právo na to, aby na ni byly smluvně převedeny náhradní pozemky dle vlastního výběru, mimo veřejné nabídkové řízení dle § 11a zákona o půdě, avšak za splnění určitých předpokladů. Prvním tímto předpokladem je to, že této oprávněné osobě nelze vytknout nedostatek aktivity ve snaze získat náhradní pozemek v rámci veřejného nabídkového řízení dle § 11a zákona o půdě. Žalovaná v této souvislosti namítla, že prokázaná aktivita žalobkyně, případně její právní předchůdkyně v tomto směru byla nedostatečná, když pouze právní předchůdkyně žalobkyně se jednou, a to v roce 2005, zúčastnila takového nabídkového řízení.

18. Žalobkyně soudu předložila následující listinné důkazy, to žádost o sdělení výše restitučního nároku ze dne 15.4.2014, předžalobní výzvu, vyjádření žalované ze dne 12.5.2014 k žádosti žalobkyně, dopis ředitele SPÚ ze dne 11.2.2016, vyjádření institutu plánování a rozvoje Hl. města Prahy 21. 11. 2017, vyjádření institutu plánování a rozvoje Hl. města Prahy 21.11.2017, vyjádření institutu plánování a rozvoje Hl. města Prahy 21.11.2017, žádosti oprávněné osoby o převod pozemků podanými matkou žalobkyně Věrou Váchovou a to ze dne 15. 8. 2005 p.č.198/2 v k. ú. Šeberov, z 15. 8. 2005 p.č. 751/189 k. ú. Koloděje ze dne 15. 8. 2005, p.č. 751/191 v k. ú. Koloděje, protokol z 6. 10. 2005 o vyhodnocení výzvy ohledně p.č. 751/191 v k. ú. Koloděje, vyhodnocení výzvy k ohledně pozemků 751/189 v k. ú. Koloděje, dále byly předloženy listiny, kterými ve třech případech byl nárok již přímo žalobkyně převod zemědělských pozemků ve veřejné nabídce odmítnut, to dopis SPÚ č.j.SPÚ 291613/2018 Bed. z 19. 6. 2018, dopise SPÚ sp. zn. SPÚ 009166/2019 z 8. 1. 2019, SPU zn. SPÚ 1417472/2019/129/Dlesk. 23. 4. 2019.
19. Soud při hodnocení liknavosti postupu vycházel ze shora uvedených listinných důkazů a zejména judikatury Nejvyššího soudu ČR. Především je třeba připomenout, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu žalované se může oprávněná osoba, za předpokladu svého aktivního přístup k uspokojení nároku domáhat vydání náhradního pozemku u soudu žalobou. Za projev svévole lze považovat i takový postup žalované, kdy bez ospravedlnitelného důvodu ztěžuje uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaných postupem (cestou veřejných nabídek) nekorektním ohodnocení nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků. Za této situace nelze po oprávněné osobě spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách (viz rozhodnutí NS sp. zn. 28 Cdo 990/2020). Soud při hodnocení této otázky přihlédl k tomu, že nárok byl poprvé uplatněn v roce 1991 a zaevidován v roce 1993, plně rozhodnuto nebylo ještě v roce 2017. Právní předchůdkyně žalobkyně se zúčastnila veřejné nabídky ohledně tří pozemků a žalobkyně v roce 2018 jedné veřejné nabídky. Ve všech případech byla účast vyloučena v důsledku nesprávného ocenění nevydaných pozemků. Právní předchůdkyně aktivně usilovala, a to neúspěšně o přecenění nároku. Žalovaná stále lpěla na nesprávném ocenění nároku, a tím ztěžovala žalobkyni uplatnění jejích restitučních nároků. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná postupovala liknavě, když odmítla nárok žalobkyně přecenit, a to ani za situace, když žalobkyně byla v předchozích řízeních o vydání náhradních pozemků úspěšná a celkem v 6 případech již rozhodoval Nejvyšší soud ČR, který potvrdil závěry soudů nižších stupňů o oprávněnosti nároků žalobkyně a soud na tato rozhodnutí odkazuje (28 Cdo 1096/2019, 28 Cdo 4185/2019, 28 Cdo 990/2020, 28 Cdo 2419/2020, 28 Cdo 1838/2020, 28 Cdo 2288/2018), a to ještě před podáním žaloby v této věci. Pouze pro úplnost soud připomíná, že projevem svévole žalované mohou převody či pokusy převodů lukrativních pozemků vyhledaných žalobkyní. Jednalo se napří o pozemek př. 1295/145 v k.ú. Dobřichovice, kdy se jej žalovaná pokusila převést na společnosti ALSET s.ro., navzdory předběžnému opatření OS Praha – západ č.j. 6 C 212/2016 dále o pozemek 719/2 v k.ú. Malešice, který byl převeden v době, kdy na něj žalobkyně uplatnila restituční nárok na třetí osobu, která jej zastavěla a následně žalovaná argumentovala tím, že je převod je nemožný, protože je pozemek zastavěn. Tyto skutečnosti byly prokázány usnesením OS Praha – západ č.j. 6 C 212/2016-21, kupní smlouvou mezi žalovanou a spo. ALSET, informací o vkladovém řízení s Městem Dobřichovice a kupní smlouvou, Kupní smlouvou mezi Fondem národního majetku a spol. NEOS, rozhodnutím KPÚ pro hl. m Prahu č.j. PÚ 292/91/17. Soud především zdůrazňuje, že žalovaný registruje nárok žalobkyně stále v nepřiměřeně nízké výši, která neodpovídá skutečné výši nároku, takže se nemůže ucházet o hodnotnější pozemky. V řízení bylo prokázáno, že přetrvává přístup žalovaného, který registruje a uznává nárok žalované pouze v nepatrné výši oproti jeho skutečné hodnotě. Tento přístup pak lze hodnotit jako svévolný a diskriminační, když žalovaný (jeho organizační složky) měl po celé období ze své úřední činnosti dostatek podkladů pro řádné posouzení celé záležitosti. Soud ještě upozorňuje na další judikaturu Nejvyššího soudu ČR, a to 28 Cdo 2040/2017, 28 Cdo 155/2016, dle kterých „lpění“ Pozemkového úřadu na ceně

pozemkové náhrady může být považováno za příčinu prodlení Pozemkového úřadu s poskytnutím pozemkové náhrady – tudíž jde o jeden ze znaků liknavého postupu. Za liknavý postup lze považovat i mnoho let trvající vypořádání majetkového nároku a jeho ocenění. Ostatně, právní předchůdkyně žalobkyně na tento stav poukázala již v jeho průběhu – konkrétně dopisem zasláným PÚ někdy v roce 1995 - (tím spíše, bylo –li prováděno po částech a výsledná výše nároku byla zjištěna až s odstupem – v mezidobí tedy nemohla žalobkyně reálně nikdy uplatnit celý svůj nárok). V dané věci je třeba i zohlednit obstrukční postup Pozemkového úřadu, který nadále trvá na svém ocenění odňatých pozemků, a to poté kdy bylo žalobkyni v různých soudních řízeních opakovaně vyhověno.

20. Soud se dále zabýval oceněním odňatých a nevydaných pozemků. Žalobkyně dovozuje svůj nárok na základě shora uvedeného znaleckého posudku Ing. Rysky 2345/04/2017 ze dne 30. 1. 2017, včetně jeho dodatku a vysvětlení při výsledku v řízení vedeném před OS Mělník, jak je shora uvedeno. Dle tohoto znaleckého posudku byla stanovena cena odňatých pozemků celkem 38 386 960 Kč a nárok žalobkyně je v rozsahu 1/2, tj. částky 19 193 480 Kč. Znalec stanovil cenu jednotlivých pozemků dle stavu oceňovaného pozemku ke dni přechodu na stát. Pro určení tohoto stavu je rozhodujícím kritériem začlenění pozemku do funkční plochy v územně plánovací dokumentaci či vyvlastnění pozemků výslovně za účelem výstavby. Znalec vycházel ze zdrojů Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, kde byla dohledána územně plánovací dokumentace regulující území v daném období, jako i ortofotografické letecké snímky Prahy, zachycující lokalizace a podobu nové výstavby v období mezi lety 1945 a 1953.
21. Z obsahu znaleckých posudků Daniely Raškové, předložených žalovanou bylo zjištěno, že stanoví cenu nevydaných pozemků k 30. 4. 1954, kdy pozemky přešly na stát na základě výměru v kultuře „role je celkem 1 081 805,40 Kč a nárok žalobkyně tedy činí 540 902,27 Kč.
22. Soud dospěl k závěru, že pozemky PK 747, 749, 751 v k.ú. Malešice lze bez dalšího hodnotit jako stavební. Soud odkazuje na přehledný a zastavovací plán pro část území Prahy XI – Malešice s dalším konkrétně uvedeným územím č. Inv. č. SRK000412. Regulační plán se stal závazným na základě potvrzení Ministerstvem veřejných prací dne 18. 1. 1938. Platnost tohoto regulačního plánu vyplývá i podpůrně ze sdělení Ministerstva Zemědělství ze dne 18. 12. 1947 č.j. 7869-2/47, kde se uvádí, že obvod Malešice se podrobuje zásadám, jak jsou obsaženy v regulačním plánu z roku 1938. Stejně tak i Rada NV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán ze dne 24. 6. 1958 uvádí, že oblast Strašnic a Malešic je rozestavěna podle plánu Státní regulační komise z roku 1938 (doklad předložen s dodatkem znaleckého posudku doc. Ing. Rysky). Pozemky byly oceněny uvedeným znalcem takto: PK 747 – 3 412 750 Kč, PK 749 – 4 448 250 Kč, PK 751 – 3 227 750 Kč, tj. celkem 11 088 750 Kč, a poloviny ve výši nároku žalobkyně tedy činí 5 544 375 Kč.
23. Pokud jde o charakter zbývajících pozemků, žalobkyně předložila regulační plán Inv. č. SRK000380, byl Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy dohledán pouze (v ministrem veřejných prací) nepotvrzeném návrhu ve fázi, kdy byl ve smyslu § 10 zákona č. 88/1920 Sb. dne 18. 3. 1938 vyložen k připomínkám. Nicméně soud se s ohledem na shora uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR se soud zabýval povahou odňatých pozemků, tedy tím zda k okamžiku jejich odejmutí právním předchůdcům žalobkyně byly fakticky určeny k zastavění a zda bylo možno je ocenit jako stavební. Soud se především zabýval pozemkem PK 752, který byl znalcem doc. Ing. Ryskou oceněn na částku 6 737 750 Kč, tj. podíl pro žalobkyni by činil částku 3 368 875 Kč. Vlastnické právo k tomuto pozemku přešlo na stát na základě vyvlastňovacího rozhodnutí obvodního úřadu v Praze 10, č.j. výst 206/69 ze dne 22. 1. 1969, dle kterého se vyvlastňuje pozemek č.kat 752 ve vložce č. 4 poz. Knihy, a to k uskutečnění průmyslové výstavby a komunikace. 22. 1. 1969. Z předložených listinných důkazů bylo prokázáno, že ohledně této parcely bylo před vyvlastněním vydáno územní rozhodnutí, které vydal Odbor územního plánování a architektury MVP dne 14. 5. 1968 pod č.j. OÚPA 1992-4750 68 ohledně celé parcely 752. V něm se odkazuje i na podrobný územní plán průmyslové oblasti

Malešice. Na toto územní rozhodnutí navazovalo rozhodnutí o přípustnosti stavby vydané dne 28. 6. 1969. Dne 29. 5. 1978 tentýž orgán vydal kolaudační rozhodnutí, kterým byla povolena stavba Servisu a opravy osobních automobilů. Navíc, dopisem ze dne 15. 8. 1968, tj. ještě před vyvlastněním parcely PK 752, požádaly Stavební závody Praha dopisem Státního notářství pro Prahu 2, aby projednalo pozůstalost Zdeňky Hlaváčové ohledně tohoto pozemku, jelikož je potřeba jej získat pro plánované staveniště. Žalobkyně dále ještě předložila územní rozhodnutí z roku 14. 5. 1968 a dopis Stavebních závodů inženýring z 15. 8. 1968. Na základě všech uvedených listinných důkazů lze nepochybně hodnotit pozemek PK 752 jako stavební.

24. V průběhu tohoto řízení účastníci předložili soudu řadu rozsudků, protokolů z jednání a opravných prostředků ve věcech žalobkyně (popř. nároku jejího bratrance Ing. Hlaváče), kde se domáhá nahrazení projevu vůle ohledně dalších pozemků po území celé republiky z totožného restitučního nároku. Jak již bylo shora uvedeno, žalobkyně předložila 6 rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, ze kterých vyplývá, že Nejvyšší soud ve všech řízeních shledal nárok žalobkyně důvodných, pokud jde o uplatnění restitučního nároku, liknavého přístupu žalované a ocenění nemovitostí. Nicméně soud musí zmínit i některá rozhodnutí např. krajských soudů v Praze a v Plzni a Okresního soudu v Karlových Varech, které rozhodly o zamítnutí totožného nároku žalobkyně, když dospěly k závěru, že postup žalované nelze hodnotit jako liknavý, popř. se neztotožnily se závěry o stavebním charakteru odňatých pozemků, event. se závěry znalce doc. Ing. Rysky. Nicméně rozhodnutí krajských soudů pouze zrušilo rozhodnutí soudů prvního stupně a v tomto řízení žalovaný již nedoložil konečné pravomocné rozhodnutí. Rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech nebyl napaden odvoláním, tedy není znám právní názor soudů vyšších stupňů.

25. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala nahrazení projevu vůle, tj. smlouvy o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb. Konkrétně si žalobkyně zvolila pozemky par. Č. 446/10 v k.ú. Hlemýždí, obec Brniště, parc. čl 1261/10 v k.ú. Cvikov, obec Cvikov, par. Č. 400/12 k.ú. Luka, obec Luka, par. č. 99/1, k.ú. Stvolínecké Petrovice, obec Stvolínky, parc. č. 1376 k.ú. Stvolínky, obec Stvolínky, par. č. 370/5 k.ú. Vrchovany, obec Vrchovany, parc. 232/3 k.ú. Vrchovany, obec Vrchovany. V průběhu řízení bylo zjištěno, že k pozemku č. 400/12 v k.ú. Luka jsou v katastru nemovitostí zapsány pozemkové úpravy a tedy nelze takový pozemek vydat. Žalobkyně po tomto zjištění vzala zpět žalobu ohledně tohoto pozemku.

26. K výzvě soudu žalovaný zajistil ocenění shora uvedených pozemků. Konkrétně doložil tyto ceny . 446/10 v k.ú. Hlemýždí, obec Brniště – 159 158 Kč, parc. čl 1261/10 v k.ú. Cvikov, obec Cvikov – 109 654 Kč, par. č. 99/1, k.ú. Stvolínecké Petrovice, obec Stvolínky – 83 800 Kč, parc. č. 1376 k.ú. Stvolínky, obec Stvolínky, - 129 098 Kč, par. č. 370/5 k.ú. Vrchovany, obec Vrchovany – 318 045 Kč , parc. 232/3 k.ú. Vrchovany, obec Vrchovany – 445 239 Kč. Celkem se jedná o částku **1 244 494 Kč**.

27. Jak je shora uvedeno, soud považuje za prokázané, že pozemky č. dle PK 747, 749, 751 mají nesporně stavební charakter, zejména s ohledem na schválený regulační plán z roku 1938 č. SRK 000412, jejichž hodnota byla stanovena doc. Ing. Ryskou ve výši ½ činí 5 544 375 Kč. Dále soud hodnotí stavební charakter PK 752. Jak je shora uvedeno, není prokázáno řádné schválení regulačního plánu SRK000380, ovšem je nesporně prokázáno, že pozemek byl vyvlastněn za účelem výstavby, která v časové souvislosti s rozhodnutím o vyvlastnění byla realizována. Pozemek byl oceněn doc. Ing. Ryskou a podíl žalobkyně ve výši ½ činí částku 3 368 875 Kč. Dle informace účastníků bylo v různých soudních řízeních v rámci soudů na území České republiky pravomocně rozhodnuto o převodu pozemků do vlastnictví žalobkyně v celkové hodnotě **5 271 249,40 Kč**. Konkrétně v řízeních před OS ve Svitavách hodnota 194 821 Kč, OS v Benešově v hodnotě 25 086 Kč, OS Plzeň – sever v hodnotě 774 817,50 Kč, OS České Budějovice v hodnotě 827 190 Kč, OS v Mladé Boleslavi – 1 024 506 Kč, OS ve Frýdku – Místku v hodnotě 322 597 Kč, OS pro Prahu 6 v hodnotě 472 949 Kč, OS v Kolíně v hodnotě

- 1 155 930 Kč, OS v Rakovníku – 451 732,90 Kč. Pokud soud uznává za důvodný restituční nárok žalobkyně za odňaté stavební pozemky ve výši minimálně **8 913 250 Kč** za pozemky PK 747 749, 751 a 752, jak vyplývá ze shora uvedeného odůvodnění, lze žalobkyni přiznat nárok na vydání pozemků v celkové hodnotě 1 244 494 Kč, aniž by byl její restituční nárok ještě vyčerpán.
- 28.S ohledem na tyto skutečnosti soud vyhověl žalobě a nahradil projev vůle žalobkyně k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků, přičemž v řízení bylo prokázáno, že vybrané pozemky jsou způsobilé k převodu a nárok žalobkyně nebyl dosud uspokojen, a hodnota těchto náhradních pozemků ani zdaleka nepřesahuje hodnotu nevydaných pozemků.
- 29.Pro úplnost soud uvádí, že se již nezabýval cenou zbývajících nevydaných pozemků a jejich případným stavebním charakterem, protože to pro účely tohoto řízení považoval za nadbytečné. Jak je shora uvedeno, restituční nárok za 4 shora uvedené pozemky je dostatečným titulem pro uzavření smlouvy o vydání ve výroku uvedených pozemků. Soud z tohoto důvodu již nehodnotil další listinné důkazy, které účastníci soudu předložili.
- 30.Pokud jde o smlouvu o vydání pozemku p. č. 400/12 v k.ú. Luka, tak žalobkyně vzala žalobu v tomto rozsahu zpět. Se souhlasem žalované soud rozhodl o částečném zastavení řízení, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku, a to v souladu s § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř.
- 31.O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř., a 146 odst. 2 o.s.ř. Žalobkyně vzala zpět žalobu o vydání pozemku v k.ú. Cvikov, jehož hodnotu odhadla částkou 73 222 Kč. V tomto rozsahu soud dovozuje procesní zavinění žalobkyně za zastavení řízení. Soud tedy musel stanovit poměr úspěchu obou účastníků. Předmětem řízení byly pozemky uvedené ve výroku I. tohoto rozsudku v celkové mezi účastníky nesporné hodnotě 1 244 494 Kč. Pro účely stanovení náhrady nákladů řízení, soud vychází z hodnoty pozemku v k.ú. Cvikov dle sdělení žalobkyně, protože jinou cenu nemá k dispozici a bylo by značně neekonomické provádět další dokazování k hodnotě pozemku jen za účelem vypořádání nákladů řízení. Soud tedy vychází z tohoto, že celková hodnota předmětu sporu činí částku 1 317 716 Kč. Pokud soud počítá procesní neúspěch žalobkyně z částky 73 222 Kč, lze je vyjádřit v procentech 5,5. Je tedy zřejmé, že žalobkyně byla úspěšná v rozsahu 94,5 % a po započtení procesního neúspěchu v rozsahu 5,5 % má žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 89 %. Soud přiznal žalobkyni náhradu za náklady právního zastoupení. Odměna byla vypočtena z tarifní hodnoty 1 317 716 Kč, tj. 13 580 Kč za 1 úkon právní služby. Právní zástupce má nárok na odměnu za 7 úkonů spočívajících v převzetí a přípravě věci, sepisu předžalobní výzvy, sepisu žaloby, účasti na ústních jednáních dne 13. 5. 2021, 20. 7. 2021, 14. 10. 2021 a sepisu podání ze dne 7. 9. 2021, které obsahuje zpětvzetí žaloby, tj. celkem 95 060 Kč. Dále soud přiznal nárok na paušální náhradu hotových výdajů 7 x 300 Kč, tj. 2 100 Kč. Soud neshledal důvodným nárok na odměnu za nějaká další podání. Je pravdou, že žalobkyně učinila v průběhu řízení řadu podání, která ovšem většinou reagovala na vyjádření protistrany a neobsahovala žádné konkrétní návrhy ve věci samé. Právní zástupce ani neupřesnil, za jaká písemná podání požaduje odměnu, takže soud stanovil odměnu za úkony dle obsahu spisu. Právnímu zástupci dále náleží cestovní náhrady za 3 cesty k ústním jednáním z Prahy do České Lípy a zpět (200 km) osobním automobilem Volvo xc40, rz. 7AL9356, při spotřebě 7,10 l/100 km benzínu 95 oktanů, ceně 27,80 za 1 l a sazbě základní náhrady 4,40 Kč/1km, vše v souladu s vyhláškou 589/2020 Sb., tj. 1 274,74 Kč za 1 cestu a celkem po zaokrouhlení 3 825 Kč a uvedené cesty byla přiznána náhrada za promeškaný čas 6x100 Kč, celkem za 3 cesty, tj. 1 800 Kč. DPH byla přiznána ve výši 21 % z částky 102 785 Kč, tj. 21 584,85 Kč Celkem činí náklady řízení částku 124 365,85 Kč. Soud přiznal žalobci 89 %, tj. po zaokrouhlení 110 689 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů od jeho doručení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, prostřednictvím podepsaného soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Urbanová.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Česká Lípa 21. října 2021

JUDr. Alena Divíšková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Urbanová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.02.2022. Připojení doložky provedla Mgr.
Barbora Klailová dne 25.02.2022.